

Luxman D-05

Napsal Daniel Březina

Tuesday, 22 December 2009

Ačkoliv Luxman se v roce 2005 po svém návratu do EU objevil poprvé právě v naší matičce vlasti a na Slovensku a ačkoliv znalci ví, že ve svých lampových zesilovačích používal elektronky české a slovenské produkce, až zhruba do loňského roku se nejednalo o jméno zrovna často skloňované v našich luzích a hájích. A když už se tak nějak Luxman dostal do podvědomí, jeho jméno pošramocuje zjevení se levných A/V receiverů a dokonce DVD přehrávače s jeho logem, které s japonskou manufakturou nemají vůbec nic společného. Přesto se zdá, že poslední dobou má oproti svému v zásadě jedinému adekvátnímu konkurentu (co se spektra zákazníků týká), téměř přes ulici sídlícímu Accuphase, dostatečně navrch. Čím dál častěji se objevující absolutní reference nás pak s Jiřím Petrákem přiměly vyrazit do slezského Havířova za Valdemarem Navrátilem a zjistit, jak to tedy vlastně je.

Už v půl čtvrté ráno onoho dne, když mi v Praze zazvonil budík, jsem z hloubi duše doufal, že to opravdu bude stát za to, protože zvyk chodit pozdě spát takhle nekřesťanskému vstávání nepřeje a jen opravdu špičkový hudební zážitek mohl tehdy zahladit otrávenou náladu z vidiny nějakých pěti hodin na cestách. Když už jsme ale jednou do slezského Havířova dorazili a pohodlně si odpočinuli v opravdu hezkých a akusticky upravených poslechových prostorách Valdy Navrátila, přišel čas na muziku a okukování přístrojů.

Na první pohled

DB:

Když poprvé spočínáte okem na Luxman D-05, nebudete mít šanci jej rozeznat od vyšších modelů značky. Stejně robustní stříbrné tělo s elegantně jednoduchým čelním panelem, stejná masivní ovládací tlačítka, tence působící zakončení kovového šuplíku na disky, přehledný displej se skromným množstvím údajů, na který lze ovšem uplatnit funkci zoom a tím si relativně malé údaje „přiblížit na dosah“..... to vše je stejné, jen několik tlačítek oproti D-08 a D-06 schází. Osobně považuji přehrávače Luxman za ideální interpretaci vzhledové jednoduchosti. Žádné netradiční nápady, nic, co by mohlo rozrušit zákazníka s konzervativním smýšlením. Na druhou stranu, ani žádná originalita a modernost. Prostě nevtrávnost, což je ovšem dle mého klad.

Špičkové výrobní zpracování má kořeny v ruční výrobě všech kusů, kdy je pozornost věnována každému kousku. Ostatně, i Luxman prezentuje D-05 jako model stavějíci do velké míry na více jak

trojnásobně drahé vlajkové lodi s osmičkou v názvu. I po zevrubném ohledání působí tento přehrávač pro oči dostatečně hodnotně v jakékoliv konkurenci bez ohledu na cenu.

JP:

Ještě před prvním pohledem jsem měl tu čest udělat si pozitivní první dojem, hned během laskavého uvítání Valdemarem Navrátilem v relativně malých, ale útulných prostorách poslechového studia. Mimo hlavního koutku s kombinací Luxman/Usher jsem si nemohl nevšimnout elegantně řešených tlumících panelů-obrazů na stěnách poslechové místnosti, a použitých nepochopitelně tenkých kabelů Crystal Cable zapojených jako interconnecty mezi SACD přehrávačem Luxman D-05 a koncovým integrovaným zesilovačem Luxman L-550A II, resp. jako reprokabely k Usher DancerMini One. A první dojem? Jemný analogový zvuk, výborně definovaný prostor. Krásné přístroje i reproduktory. Vše pěkně sladěno, zvukem počínaje, stříbrnou barvou komponent a kabeláže konče.

Merit věci, hlavní předmět zájmu, jádro pudla (chcete-li), totiž player Luxman D-05 jsem v tom prvotním návalu podnětů musel trochu hledat. Úhledný, technicky krásný přístroj, s několika málo tlačítky a relativně malým displejem utopeným v masivním čelním panelu, na sebe nijak zvlášť neupozorňuje. Ale mohl by, zasloužil by si více pozornosti. Já si tohoto komponentu vlastně všiml jen když jsem hledal šuplík mechaniky pro vkládání disků, jinak jsem mimoděk doslova vzhlížel k zesilovači L-550A II... Nicméně i přesto jsem podvědomě nijak nezapochoyboval o kvalitách D-05.

Luxusní kovová mechanika s tichým, přesným i když ne úplně rychlým chodem (což je pro SACD mechaniky typické). Displej je dostatečně velký, dostatečně přehledný a dostatečně kontrastní, velká tlačítka jsou skvělá.

Na druhý pohled

DB:

Když už jsme tedy věnovali naši pozornost povrchu, pojďme se také podívat pod hliníkové sukne patnáctikilového drobečka. Šasi z více jak 1 mm tlustých ocelových plátů na velkých nožičkách zajišťuje netečnost přístroje vůči mechanickým rušením v míře více než dostatečné, k těmto slouží i LxDTM. Že to zní jako název závodního auta? Však se také jedná o podobně komplexní řešení – mechanika je kvůli komfortu vybavena v rámci „Luxman original Disc Transport Mechanism“ systémem tichého pohonu, který opravdu neslyšíte, v rámci kvality zvukové reprodukce pak stabilizačním blokem SSB (neboli ukotvení mechanismu na velmi tlusté podpůrné bloky) a z hliníku odlévaným šuplíkem, který sice na pohled nevypadá pevný jako skála, na dotek už je to ale první liga.

Portová výbava na zadní straně zahrnuje jak symetrické XLR, tak nesymetrické RCA analogové výstupy, digitální výstup optikou a jako příjemnou třešničku na dortu pak ještě optický i koaxiální digitální vstup, které dávají možnost využít dé-nula-pětku a jeho čip Burr Brown PCM1792A jako velmi nadprůměrný externí převodník. Dojem sebevědomí a kvality na pohled podporují i pozlacené signálové cesty z OFC mědi a 50mm R-Core transformátor, vyráběný na zakázku dle požadavků

inženýrů Luxman.

Celek pak podtrhuje dálkové ovládání z hliníku, které sice postrádá eleganci přístroje, sdílí s ním ale výrobní materiál (tedy hliník) a je dostatečně přehledné a pohodlné pro každodenní užívání. Je také jedinou rozumnou cestou, jak komfortně přepínat mezi jednotlivými skladbami – Luxman se totiž při posuvu tlačítka přímo na přístroji snaží rovnou skladbu načítat, což má za následek i to, že sem tam skladbu přejedete a vůbec je to mírně matoucí a ve výsledku to čas neušetří. To není ani tak výtka jako spíš ukázka typicky japonsky „tak trochu jiného“ přístupu k technice.

JP:

Druhý pohled? Ač byl stále upřen spíše na zesilovač L-550A II, neušlo mi jak tichá je disková mechanika, s precizním chodem šuplíku odlitého z masivního hliníkového tvaru. Rovněž displej stojí za zmínku, je decentně žlutě svítící, CFL, dvouřádkový a (tuším) 16ti znakový, s dosti malými písmeny a číslicemi, takže vlastně zabírá jen pravou polovinu okénka v čelním panelu. Zbytek patří LED indikátorům aktuálního provozního stavu. Taky mi došlo, že jak je důstojný a elegantní čelní panel D-05, tak je super-tuctový vzhled zadního panelu, byť je osazen kvalitními konektory a dokonce i méně tradičním digitálním vstupem; naštěstí bude v naprosté většině případů otočen ke zdi. Pak tu máme krásně frézované hmatníky ovládacích tlačítek s jemným a přesným chodem... Škoda jen, že tak přesně nechodí funkce skoků na následující nebo předchozí skladby, protože vaši oblíbenou (jinou než první) píseň určitě nechtíc přeskočíte – prodleva při krokování skladeb je různě dlouhá. Možná je to takový speciální japonský žertík.

Jsou to jen drobné detaily, zajímavější je technické řešení desek plošných spojů ze skleněných vláken a teflonu, s „cestičkami“ z OFC mědi pozlacenými vrstvou 35um, na zakázku vyráběný transformátor, usměrňovače osazené rychlými Shottky diodami a chassis důsledně oddělujícím (a stínícím) analogové obvody od napájecí a procesorové části. Dosažený odstup s/š (dle specifikací) až 124dB. Poctivý konstruktérský přístup, jasně řadící přehrávač Luxman D-05 do High-End kategorie.

Na první poslech

DB:

Luxman D-05 jsme poslouchali s vynikajícím firemním integráčem L-550A II a sloupovými Usher Mini Dancer One, pro porovnání pak ještě s PrimaLuna DiaLogue Two v roli zesilovače a Xavian Giulietta v pozici ověřovacích reprosoustav. To celé bylo propojeno kabeláží CrystalCable, stříbrnými „rybářskými vlasci“ s ambicí pokouřit v zásadě jakékoliv kabely jakékoliv značky. Propojení obstarával střední model Standard a reprojekty základní Piccolo, obé pro mě bylo velikým a pozitivním překvapením. Kdo neslyšel, neuvěří.

Roztáčeli jsme řadu disků, já osobně závěry stavěl na nahrávkách „Diana Krall: Quiet Nights“ (CD),

„Like Minds“ jazzové pětičce Burton, Corea, Haynes, Holland a Metheny (SACD), „Genesis: Lamb lies down on Broadway“ (SACD), první bestofce legendárních Queen (CD) a výběru audiofilských nahrávek Crystal Cable Arabesque (CD).

Co upoutalo můj sluch po prvních pár taktech byla famózní jemnost, hebkost projevu, pocit jako když v zimě poprvé začne sněžit a vy se na krajinu koukáte úplně novým pohledem, plným něhy, tak takhle nějak to vypadá, když si poprvé svou starou nahrávku pustíte přes Luxman D-05. Při delším poslechu jako kdyby cd přehrávač z řetězce prostě zmizel, natolik nevýrazný je jeho vlastní projev, natolik neutrálně se chová a dělá opravdu jen to, co má – reprodukuje nahrávku.

Ani při delším poslechu jsem nebyl schopen objevit něco vysloveně špatného nebo nudného, hudba plyne a žije vlastním životem se samozřejmostí jaksimimochodnou, naprosto pohodovou. Jediným náznakem charakteru, který se do tonálně naprosto neutrálně reprodukováných nahrávek vkrádá, je jemnost a sametovost analogového rázu, činící poslech radostným a neunavujícím. Když posloucháte drtivou většinu ostatních přehrávačů, dokážete vyzorovat, že hrají tak nebo onak, Luxman D-05 ale nikoliv. Žádné zabarvení, příkladně vyrovnaný přenos celého frekvenčního pásma, vše se zdá v pořádku. D-05 si prostě dokáže pohrát se zvukem tak, že ztrácí patinu reprodukce. Je to tak trochu ale jako když si lehnete do vany s vodou o teplotě rovných 37 stupňů Celsia – ani nevíte, že tam je, pro všechny smysly se ztratí. Největší hodnotu Luxmanu tak osobně považuji i za jeho největší slabinu. Je to ovšem zcela o osobních preferencích. Kdo hledá klid a hudbu, ten najde, kdo se chce těšit jakoukoliv efektností, bude zklamán.

JP:

Podle mě je jasnou devizou i základní charakteristikou zvuku přehrávače Luxman D-05 naprostá neutralita, analogová jemnost a detail, přesná lokalizace. Všichni interpreti, které jsme během poslechu posuzovali, vyzněli zcela přirozeně. Žádné cize znějící sykavky, žádné slévání doprovodných nástrojů, nedostatek důrazu na basu. Vše je tak jak má být. Dokonce i SACD disky v tomto případě zní dobře (tj. z mého pohledu – konečně mi v nahrávkách nechybí výšky a detail). Reprodukce CD i SACD je nevtíravá a přitom velmi muzikální, takže záhy umožní posluchači vnořit se do hudby a užít si ji. Vlastně mě tento zdařilý stroj nadchnul.

Na druhý poslech

DB:

Když spustily první tóny flétny úvodní skladby „Where Or When“ z Quiet Nights Diany Krall, byl jsem překvapen bodovou lokalizací nástroje i lehkostí reprodukce, přidavší se orchestr v pozadí pak ukázal i nebyvalou vzdušností reprodukce a fantasticky křehký a živý hlas interpretky dojem jen dovršil. I hnidopích hledající detaily najde svou Nirvánu v možnosti lovit na tichém pozadí nahrávky jednotlivá sotva slyšitelná ťuknutí bicích, doznívání tónů klavíru i nádechy Krall mezi jednotlivými verši.

U prvního přehraného SACD „Like Minds“ se naplno projevila jak výhoda formátu, tak kvality přístroje. Uvozující cinkavý vibrafon je velmi náročným nástrojem na reprodukci jak z hlediska podání barev tónů, tak na umístění v prostoru, kdy se na většině sestav zdá být roztržený mezi levý a pravý kanál. Ovšem D-05 si dokázal poradit i zde a příjemně kompaktní zvukovou scénu vykreslil s nadhledem a klidem. Kontrabas Dava Hollanda jsem sice slyšel už i o něco lépe konturovaný a takzvaně „víc šlapající“, netroufám si ale plnou váhu viny vložit na bedra Luxman D-05, spíše se jednalo o celkový charakter řetězce.

Naproti tomu skvěle remasterovaný výběr toho nejlepšího od legendárních Queen, zvláště pak sportovně-stadionová halekačka „We Will Rock You“ má grády tak akorát. Úder do bubnu je opravdu úderem a tleskající dlaně jsou opravdovými dlaněmi, stejně jako téměř fyzicky cítíte přítomnost exhibujícího hlasu Freddieho Mercuryho v místnosti, ačkoliv zde z nějakého důvodu na o něco méně trojrozměrné ploše. Možná tu ale D-05 jen odhaluje kvalitu nahrávky.

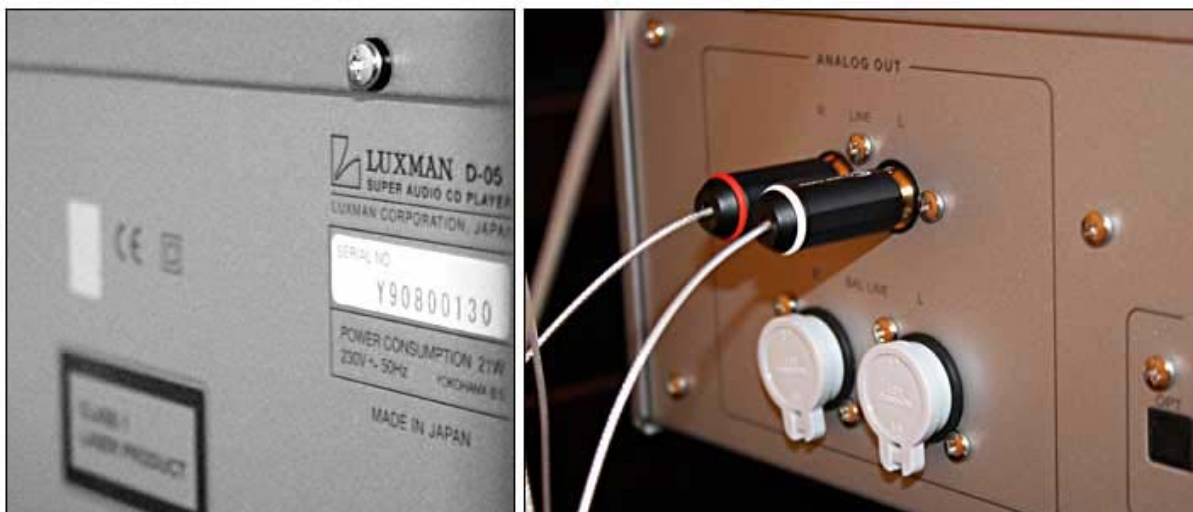
„The Great Gate at Kiev“ z Mussorgského „Obrázků z výstavy“ je jedním z nejbombastičtějších a nejpompéznějších děl klasické hudby, je však mnohem méně prvoplánové než třeba dnes populárnější Orffova „Carmina Burana“. Výborně nahaný track na Crystal Cable Arabesque je pak famózním testovacím artiklem pro schopnosti jakéhokoliv systému. Jako mocné poryvy větru se zvedají z ticha pasáže, kdy hraje s nasazením celý orchestr a jen ty nejlepší řetězce dokáží prodat celkový dojem tak, jako by to byla (téměř) realita. Třeba nedávno jsem toto zažil na aktivních Cabasse

La Sphère, zde použité Usher Mini Dancer One ani Xavian Giulietta se tak úplně nechytaly. Přesto ani tady nebyl důvod ke stížnostem, o chloupek stísněnější zvukovou scénu nepovažuji za jakýkoliv problém.

JP:

Máme tu samé plusy, takže hledám i nějaké malé bezvýznamné mínus.. Snad jen že v tom skvělém a neutrálním zvuku by mohla být ještě špetka živelnosti? Bylo by to možné, aniž by současně vznikl „charakter“ přístroje? Zase by se pak mohla ztratit ta příjemná relaxace a pohoda při poslechu, takže je asi dobře že D-05 zní tak jak zní. Možná mi při poslechu Diany Krall, kterou mám z domova doslova nabiflovanou, částečně chyběl takový ten nejvyšší kovový šelest činelů, možná není její vokál tak předsunut před ostatními nástroji, ale možná Luxmanu i trochu křivdím – nezapomínejme na jiný poslechový prostor, jiné kabely, jiné repro, jiný zesilovač, opakuji si pro sebe.

Chválím player D-05, ale myslím tím kombinaci D-05 a L-550A II, poslouchali jsme vždy oba tyto přístroje. Měl bych dodat, že například když jsem na zesilovači vypnul funkci LineStraight (tedy do signálové cesty vnořil korekční stupeň s potenciometry v nulových pozicích), detailnost a radost z poslechu byla pryč. Podobně špatně dopadla náhrada 2mm silných repro kabelů Crystal Cable za kabely obvyklejšího vzhledu Rapport průměrem blížícím se pořádné zahradní hadici (stejně to nechápu.....). Při zapojení Xavian Giulietta místo Usher DM One se zdokonalilo střední pásmo, ale mírně ustoupily výšky. Prostě kvality přehrávače D-05 vyniknou jen na tom nejlepším zboží, ale pak o nich nelze pochybovat.

Navzdory tomu co se říká, Luxman není produktem čínské provenience, ale je to japonská kusová výroba. Dispozice výstupů více než dostatečné - analogové symetrické XLR i nesymetrické RCA a digitální optika.

Závěrem

DB:

Při pětihodinovém výletu nazpět do matičky Prahy se mi hlavou honila celá kopa pocitů ve škále od nekritického nadšení po hledání much a určitou míru zklamání. To ale musím blíže vysvětlit – mrzelo mě, že nemám více času na poslech, na získání ještě lepšího dojmu, mrzelo mě, že Luxman hraje tak daleko ode mne a nemohu tedy snadno získat další dojmy, v jedné chvíli mne dokonce zamrzelo i to, že jsem neměl víc času hledat na Luxman D-05 chyby, protože se to sice nezdá, ale psát recenzi na produkt, na němž vlastně nevidíte nic špatného, a zůstat přitom dostatečně objektivní, je nesmírně těžké.

Nakonec ale převážila čistá spokojenost a smířil jsem se s tím, že modelu D-05 prostě nebudu vytýkat žádné přehmaty a zmíním pouze detaily, které de facto na výsledný dojem nemají valný vliv. Nevěřivým způsobem mi na mysl přitančil tento závěr: „Existují na světě lepší CD či SACD přehrávače? Pravděpodobně ano. Budete některý z nich někdy doopravdy potřebovat a chtít za něj vyměnit Luxman D-05? Pravděpodobně ne.“ A tím je, myslím, řečeno vše.

JP:

Zajímá mě rozdíl zvukového projevu mezi tímto základním modelem D-05 a nějakým vyšším (D-06, D-08), ale i tak je pro mě D-05 top-class komponent, navíc ve srovnání s vyššími modely o rozumné (měl bych spíše napsat „rozumné“?) ceně. Jak uvádí Daniel Březina, možná by se při dlouhodobějším a detailnějším testu našly nějaké drobné nedostatky tohoto přehrávače, ale takhle o žádných nevím. Proto nemít Cary 303/300, a naopak mít (mimo CD) i nějaké SACD ambice, ochotně bych po D-05 sáhl. Neboť přátelé hifisti vězte: rodina Luxman se rozrostla o další skvělý výrobek.

Kč 99 960,-

KLADY

- + prestižní značka, japonsky precizní výrobní provedení
- + velká konektivita
- + analogově jemný zvuk
- + je trochu jako dobrá geisha – dá vám všechno, ani o tom vlastně nevíte

ZÁPORY

- pomalá mechanika – nejen načítání, ale i přeskoky mezi skladbami
- je trochu MOC jako dobrá geisha – dá vám všechno, ani o tom vlastně nevíte a to je škoda